

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 367

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 19 mai 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 91 din 27 februarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 din Legea nr. 116/2011 privind stabilirea unor măsuri temporare pentru funcționarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului și a Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare	2-5
★	
Opinie separată	5-6
Decizia nr. 138 din 13 martie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 213 alin. (1) lit. c) și art. 257 alin. (2 ²) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și cele ale art. 296 ³ lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	7-9
Decizia nr. 171 din 20 martie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 638 alin. (1), art. 642, art. 650, art. 665 alin. (3) și alin. (4) teza a treia și art. 669 alin. (4) din Codul de procedură civilă	9-12
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
24. — Ordonanță de urgență privind abrogarea alin. (9) al art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/2013 pentru aprobarea Programului național de dezvoltare locală	13
379. — Hotărâre privind transferul unui imobil, aflat în domeniul public al statului, din administrarea Ministerului Finanțelor Publice în administrarea Ministerului Apărării Naționale.....	14
380. — Hotărâre privind transmiterea unei părți dintr-un imobil, aflat în domeniul public al statului, din administrarea Ministerului Apărării Naționale în administrarea Ministerului Justiției	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 91**

din 27 februarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 din Legea nr. 116/2011 privind stabilirea unor măsuri temporare pentru funcționarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului și a Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochînțu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 din Legea nr. 116/2011 privind stabilirea unor măsuri temporare pentru funcționarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului și a Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, excepție ridicată de Mircea Cepoiu și Ioan Frățilă în Dosarul nr. 35.514/4/2012 al Judecătoria Sectorului 4 București și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 632D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens arată că accesul la justiție nu este un drept absolut, ci unul parțial, supus unor condiționări și limitării, iar în cauza de față limitarea este impusă de legiuitor pentru buna desfășurare a activității instituțiilor prevăzute de actul normativ criticat. Ca atare, apreciază că este asigurat un just echilibru între interesul autorilor excepției de neconstituționalitate și instituțiile menționate de legea criticată în speța de față.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 35.514/4/2012, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 din Legea nr. 116/2011 privind stabilirea unor măsuri temporare pentru funcționarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului și a Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare**, excepție ridicată de Mircea Cepoiu și Ioan Frățilă cu ocazia soluționării unei cauze având ca obiect soluționarea unei contestații la executare și a unei cereri de suspendare a executării silite.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile criticate constituie o piedică absolută la procedurile de executare silită inițiate împotriva Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, care devin iluzorii și lipsite de orice finalitate practică, fiind contrare prevederilor constituționale ale art. 16, art. 21 și art. 44, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Totodată, face referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, sens în care arată că în Cauza *Burdov împotriva Rusiei* s-a statuat că „deși o autoritate statală nu ar putea să invoce lipsa de lichidități pentru a justifica refuzul de a exercita o condamnare, în mod excepțional, se admite că o întârziere în executare ar putea fi justificată de circumstanțe speciale, chiar dacă regula este aceea a executării într-un termen rezonabil”, or prevederile criticate nu instituie „întârzierea executării”, ci o „piedică absolută la executare”.

Judecătoria Sectorului 4 București opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât, având în vedere legislația în materie, nu se poate considera că prin dispozițiile criticate se instituie o piedică absolută la executarea silită a instituțiilor publice, în speță a Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare. De asemenea, arată că, în situații asemănătoare, Curtea Constituțională a decis, cu valoare de principiu, că nu se constituie o stare de discriminare între debitorii persoane juridice de drept privat și debitorii instituții publice, dată fiind situația obiectivă în care se află debitorii ce au calitatea de instituții publice, în sensul că sursa pentru executarea creanțelor stabilite prin titluri executorii o constituie bugetul public, diferența de tratament juridic fiind pe deplin justificată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale. În acest sens arată, în esență, că textele legale criticate vizează faza executării hotărârilor judecătorești, constituind o măsură de natură să întărească finalitatea procesului judiciar, în sensul că reprezintă un prim pas important al debitorului de a-și executa creanța. Din conținutul Legii nr. 116/2011 nu reiese că legiuitorul ar nega existența și întinderea despăgubirilor constatate prin hotărâri judecătorești și nici că ar refuza punerea în aplicare a acestora, prin acestea stabilindu-se doar un plafon al cuantumului de la care se face executarea obligațiilor. Dispozițiile prevăzute în textele de lege criticate constituie o modalitate de executare impusă de situația de excepție pe care o reprezintă, pe de o parte, proporția deosebit de semnificativă a creanțelor astfel acumulate împotriva statului și, pe de altă parte, stabilitatea economică a

statului român în contextul crizei economice naționale și internaționale, sens în care este atât jurisprudența Curții Constituționale, cât și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 1 și art. 2 din Legea nr. 116/2011 privind stabilirea unor măsuri temporare pentru funcționarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului și a Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 20 iunie 2011, care au următorul cuprins:

— Art. 1: „(1) *Executarea obligațiilor de plată ale Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului se asigură din veniturile bugetului de venituri și cheltuieli aferente activității de privatizare și de valorificare a activelor statului, indiferent de izvorul acestora.*

(2) *Sumele repartizate de la bugetul de stat Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului pentru plata cheltuielilor de personal, a celor aferente funcționării Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului și a celor pentru reprezentarea României în fața Curții de Arbitraj Internațional a Centrului Internațional pentru Reglementarea Diferendelor Relative la Investiții nu pot fi supuse executării silit.*

(3) *Sumele aferente obligațiilor de plată corespunzătoare categoriilor de cheltuieli prevăzute la alin. (2), executate din bugetul prevăzut la alin. (1), se reîntregesc de către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului din sumele alocate de la bugetul de stat cu această destinație.”*

— Art. 2: „(1) *Executarea obligațiilor de plată ale Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare (C.N.V.M.) decurgând din creanțe stabilite prin titluri executorii se asigură doar din sumele ce depășesc 5.000.000 lei, reprezentând media lunară a veniturilor încasate la bugetul C.N.V.M.*

(2) *Sumele stabilite prin bugetul C.N.V.M. pentru acoperirea cheltuielilor de organizare și funcționare, inclusiv a celor de personal, nu vor putea fi supuse executării silit. Aceste sume au destinație specială în condițiile prevederilor art. 452 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură civilă și nu pot fi urmărite silit pentru obligațiile de plată ale C.N.V.M., stabilite prin titluri executorii.*

(3) *Acțiunile în justiție, indiferent de natura lor, precum și căile de atac exercitate de C.N.V.M. în legătură cu actele de justiție incidente procedurii de executare silită a creanțelor stabilite prin titluri executorii în sarcina acesteia sunt scutite de plata taxelor de timbru, timbru judiciar, orice alte taxe, precum și a sumelor stabilite cu titlu de cauțiune.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16, privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată. De asemenea, este invocat art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. La data de 1 mai 2004 Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare își schimbă denumirea în Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului și se reorganizează prin comasarea prin absorbție cu Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, instituție care se desființează [potrivit art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2004 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare a Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare prin comasarea prin absorbție cu Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 23 aprilie 2004].

Ulterior, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative [art. 33 pct. VIII] se modifică art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2004 în sensul că *Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului (A.V.A.S.) devine Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului. Astfel, „(2) Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului, denumită în continuare A.A.A.S., este instituție publică, cu personalitate juridică, în subordinea Guvernului și în coordonarea ministrului economiei”,* prevederi care, de asemenea, au fost modificate și completate prin Legea nr. 192/2013 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 23/2004 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare a Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare prin comasarea prin absorbție cu Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 4 iulie 2013, în sensul că *„Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului, denumită în continuare A.A.A.S., este instituție de specialitate a administrației publice centrale, cu personalitate juridică, în subordinea Guvernului și în coordonarea ministrului economiei.”* [art. 1 pct. 1].

2. Potrivit art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 21 decembrie 2012, *„(2) Autoritatea de Supraveghere Financiară, denumită în continuare A.S.F., se înființează ca autoritate administrativă autonomă, de specialitate, cu personalitate juridică, independentă, autofinanțată, care își exercită atribuțiile potrivit prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, prin preluarea și reorganizarea tuturor atribuțiilor și prerogativelor Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare (C.N.V.M.), Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor (C.S.A.) și Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private (C.S.S.P.P).”*

Prin art. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 s-a prevăzut că *«în cuprinsul actelor normative, sintagmele „Comisia Națională a Valorilor Mobiliare”, „Comisia*

de *Supraveghere a Asigurărilor*” și „*Comisia de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private*” se înlocuiesc cu sintagma „*Autoritatea de Supraveghere Financiară*”».

3. Potrivit art. 3 din Legea nr. 116/2011 privind stabilirea unor măsuri temporare pentru funcționarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului și a Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, prevederile acesteia au caracter temporar, respectiv „se aplică până la data de 31 decembrie 2013”. Totodată, în virtutea art. II din Legea nr. 7/2014 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2013 privind unele măsuri speciale pentru compensarea și decontarea unor creanțe reciproce rezultate din contractul de vânzare-cumpărare de acțiuni încheiat între Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului și Ford Motor Company, precum și pentru prorogarea unui termen, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2014, termenul prevăzut la art. 3 din Legea nr. 116/2011 se prorogă până la sfârșitul lunii iunie 2014.

II. Din examinarea prevederilor Legii nr. 116/2011, Curtea reține:

1. În ceea ce privește **executarea obligațiilor de plată ale Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului**, legiuitorul a prevăzut că acestea se asigură din veniturile bugetului de venituri și cheltuieli aferente activității de privatizare și de valorificare a activelor statului, indiferent de izvorul acestora [art. 1 alin. (1)].

Totodată, a stabilit că **nu pot fi supuse executării silite sumele repartizate de la bugetul de stat** Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului pentru plata cheltuielilor de personal, a celor aferente funcționării Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului și a celor pentru reprezentarea României în fața Curții de Arbitraj Internațional a Centrului Internațional pentru Reglementarea Diferendelor Relative la Investiții. [art. 1 alin. (2)].

Referitor la sumele aferente obligațiilor de plată corespunzătoare categoriilor de cheltuieli prevăzute la alin. (2), executate din bugetul prevăzut la alin. (1), s-a dispus ca acestea să **se reîntregească** de către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului din sumele alocate de la bugetul de stat cu această destinație [art. 1 alin. (3)].

2. În ceea ce privește **executarea obligațiilor de plată ale Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare (C.N.V.M.)**, decurgând din creanțe stabilite prin titluri executorii se asigură doar din sumele ce depășesc 5.000.000 lei, reprezentând media lunară a veniturilor încasate la bugetul C.N.V.M. [art. 2 alin. (1)], iar sumele stabilite prin bugetul C.N.V.M. pentru acoperirea cheltuielilor de organizare și funcționare, inclusiv a celor de personal, **nu vor putea fi supuse executării silite**. [art. 2 alin. (2) teza întâi].

3. Așadar, atât în ceea ce privește **executarea obligațiilor de plată ale Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului, cât și executarea obligațiilor de plată ale Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare**, legiuitorul a stabilit că **nu pot fi executate sumele ce sunt repartizate pentru plata cheltuielilor de personal și nici cele aferente funcționării și organizării acestor instituții**.

III. Astfel cum reiese atât din conținutul legii, cât și din titlul acesteia, măsurile instituite prin Legea nr. 116/2011 sunt limitate în timp și „se aplică până la 31 decembrie 2013” [art. 3], termen prorogat ulterior până la sfârșitul lunii iunie 2014 [art. II din Legea nr. 7/2014].

IV. Raportat strict la criticile formulate de autorii prezentei excepții de neconstituționalitate, Curtea constată că legiuitorul a stabilit un plafon al cuantumului de la care se face executarea obligațiilor de plată ale Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare (C.N.V.M.) decurgând din creanțe stabilite prin titluri executorii, fără însă a nega existența și întinderea despăgubirilor constatate prin hotărâri judecătorești sau a stabili o nepunere în aplicare a acestora.

În materie fiscală, instanța de contencios constituțional a subliniat necesitatea creării unui echilibru între interesele generale ale societății și interesele particulare ale persoanelor (a se vedea în acest sens Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011).

Totodată, prin decizia menționată, Curtea a statuat că termenul rezonabil este un concept esențialmente variabil și aprecierea sa se face în funcție de circumstanțele cauzei și ținând seama de complexitatea acesteia, de comportamentul reclamanților și de cel al autorităților competente, precum și de miza litigiului pentru părțile în cauză, reținând că miza litigiului este una foarte mare pentru stat, reprezentantul intereselor generale ale societății, întrucât se pune în discuție chiar stabilitatea sa economică.

Prin urmare, conceptul de termen rezonabil trebuie privit atât din perspectiva cetățeanului-creditor, cât și din cea a statului-debitor. Dacă s-ar privi unilateral acest termen, s-ar ajunge la situații nepermise, respectiv executarea hotărârilor judecătorești fie într-un interval mai mare de timp, care poate apărea ca fiind rezonabil pentru stat, dar total contrar intereselor cetățeanului, fie într-o perioadă de timp foarte scurtă, care pare rezonabilă pentru cetățean, dar contrară stabilității economice și financiare pe care statul trebuie să o asigure.

În consecință, termenul rezonabil trebuie apreciat și stabilit din analiza concurentă a intereselor generale ale societății cu cele ale cetățeanului, iar un termen total de 7 ani ține cont atât de interesele debitorului, cât și de cele ale creditorului, existând un just echilibru între acestea.

În acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că un stat contractant, mai ales atunci când elaborează și pune în practică o politică în materie fiscală, se bucură de o marjă largă de apreciere, cu condiția existenței unui „*just echilibru*” între cerințele interesului general și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale omului, (a se vedea Hotărârea din 23 februarie 2006, pronunțată în Cauza *Stere și alții împotriva României*, paragraful 50).

Or, astfel cum reiese din expunerea de motive a proiectului de lege, la baza adoptării Legii nr. 116/2011 a stat „*situația de blocaj financiar*”, ca urmare a popririlor instituite de executorii judecătorești, în temeiul unor titluri executorii, neavând legătură directă cu activitatea funcțională a instituțiilor menționate în actul normativ criticat, ci reprezentând despăgubiri acordate de instanțele judecătorești creditorilor Fondului Național de Investiții în temeiul unor acte normative, respectiv în virtutea legislației în materia privatizării și valorificării activelor statului.

4. Având în vedere faptul că legiuitorul trebuie să dispună, la punerea în aplicare a politicilor sale, mai ales a celor sociale și economice, de o marjă de apreciere pentru a se pronunța atât asupra existenței unei probleme de interes public care necesită un act normativ, cât și asupra alegerii modalităților de aplicare a acestuia, care să facă „*posibilă menținerea unui echilibru între interesele aflate în joc*” (Hotărârea din 4 septembrie 2012,

pronunțată în Cauza *Dumitru Daniel Dumitru și alții împotriva României*, paragrafele 41 și 49), precum și faptul că o instituție publică nu poate ajunge în încetare de plăți, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 din Legea nr. 116/2011 apare ca neîntemeiată.

În acest context, Curtea nu poate reține pretinsa încălcare a prevederilor art. 21 și art. 44 din Constituție, precum și a celor

ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

V. În ceea ce privește invocarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, Curtea observă că dispozițiile Legii nr. 116/2011 se aplică deopotrivă tuturor celor aflați în ipoteza normelor criticate, astfel că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mircea Cepoiu și Ioan Frățilă în Dosarul nr. 35.514/4/2012 al Judecătorei Sectorului 4 București și constată că dispozițiile art. 1 și art. 2 din Legea nr. 116/2011 privind stabilirea unor măsuri temporare pentru funcționarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului și a Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Sectorului 4 București și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

★

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția adoptată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 91 din 27 februarie 2014, considerăm că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 din Legea nr. 116/2011 privind stabilirea unor măsuri temporare pentru funcționarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului și a Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare trebuia admisă pentru următoarele motive:

Obiectul excepției este reprezentat de dispozițiile din Legea nr. 116/2011 prin care se statuează că executarea obligațiilor de plată ale Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare — C.N.V.M. decurgând din creanțe stabilite prin titluri executorii se asigură doar din sumele ce depășesc 5.000.000 lei, reprezentând media lunară a veniturilor încasate la bugetul C.N.V.M.

Considerăm că textele criticate reprezintă o piedică absolută la procedurile de executare silită inițiate împotriva Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, care încalcă art. 21 (accesul liber la justiție), art. 44 și art. 53 din Constituția României, dar și pe cele ale art. 6 din Convenția europeană pentru protecția drepturilor și libertăților fundamentale, care protejează dreptul la un proces echitabil.

I. Astfel, prin textele criticate, se instituie restricții absolute de executare a bugetului C.N.V.M.: se stabilește ca sursă unică de executare a obligațiilor de plată bugetul de venituri și cheltuieli aferente activității de privatizare și de valorificare a activelor statului, se exclud anumite tipuri de venituri de la executarea silită, ba, mai mult, pentru C.N.V.M. se permite executarea silită

doar din sumele ce depășesc 5.000.000 lei, reprezentând media lunară a veniturilor încasate la bugetul C.N.V.M., eveniment care niciodată nu s-a produs în toată perioada de activitate a C.N.V.M.

Modalitatea în care sunt instituite restricțiile lasă creditorul, inclusiv pe beneficiarul unor titluri executorii obținute prin hotărâri judecătorești, fără posibilitatea de a-și valorifica efectiv creanța. În acest mod, faza de executare a hotărârilor judecătorești, etapă a dreptului la un proces echitabil, devine una iluzorie, lipsită de mijloace eficiente de recuperare a sumelor datorate de stat prin C.N.V.M., devenind în fapt o lipsire de proprietate, știut fiind că titlurile executorii constatate prin hotărâri judecătorești sunt echivalente în jurisprudența CEDO cu însuși dreptul de proprietate.

Așadar, în mod evident criticile referitoare la încălcarea dreptului la un proces echitabil și a dreptului de proprietate sunt întemeiate.

Or, deși este adevărat că drepturile nu sunt absolute, ci pot fi supuse restrângerii, în speță nu sunt îndeplinite condițiile pentru restrângere, deoarece ne aflăm în prezența unei piedici absolute la executare și la o lipsire efectivă de proprietate. Astfel, art. 21 alin. (3) din Constituție statuează că „Părțile au dreptul la un proces echitabil”, iar executarea silită a unor creanțe este parte a procesului civil, care trebuie să fie garantat.

Această restrângere nu se încadrează în condițiile prevăzute de art. 53 din Constituție, care permite limitarea exercițiului unor

drepturi sau al unor libertăți numai atunci când sunt întrunite cumulativ condițiile expres prevăzute de textul constituțional.

Art. 53 din Constituție are următorul conținut: „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.”

Prima condiție fixată de textul constituțional, potrivit căreia restrângerea trebuie realizată prin intermediul unei legi, este indiscutabil îndeplinită.

Dintre situațiile enumerate în art. 53 alin. (1) ca susceptibile de a justifica restrângerea se poate reține, în cazul de față, imperativul apărării „drepturilor și a libertăților cetățenilor”, cu referire la dreptul la un proces echitabil, care, potrivit art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, implică, în mod necesar, printre altele, și finalizarea acestuia într-un termen rezonabil, cu valorificarea creanței astfel obținute. Sub acest aspect, textul de lege criticat nu asigură în niciun fel garanția executării creanței deoarece condițiile impuse pentru executarea titlului său nu vor fi îndeplinite niciodată.

Examinând următoarea condiție impusă de prevederile art. 53 din Constituție, referitoare la necesitatea restrângerii într-o societate democratică, instanța de contencios constituțional constată că aceasta nu poate fi considerată îndeplinită, întrucât finalitatea constând în conservarea veniturilor C.N.V.M. nu este specifică pentru o societate democratică. Astfel, Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii instituie suficiente mijloace de protecție a instituțiilor statului supuse unor executări silit, aceste restricții absolute neavând nicio justificare într-o societate democratică.

De asemenea, o altă condiție impusă de art. 53 este aceea ca restrângerea să fie proporțională cu situația care a determinat-o. Pentru verificarea îndeplinirii acestei condiții trebuie analizat în ce măsură există un just echilibru între limitarea la care este supus dreptul la apărare și interesul public protejat prin această limitare. Or, sub acest aspect, ținând seama de existența reglementărilor legale deja existente în materie de executare silită a instituțiilor publice, astfel cum este Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, apreciem că limitarea excesivă instituită de norme nu își găsește o justificare rezonabilă prin raportare la interesul apărut, atâta vreme cât există deja alte limite ale executării silit în aceste cazuri. Prin urmare, apare ca excesivă restrângerea dreptului la un proces echitabil prin modalitatea în care legiuitorul a permis executarea silită a titlurilor executorii.

Textul art. 53 din Constituție mai prevede că măsura trebuie să fie „aplicabilă în mod nediscriminatoriu”. Or, este evident că, în condițiile în care ceilalți creditori ai C.N.V.M., aflați în situații identice (părți civile care au obținut titluri executorii într-un proces penal — așa numit „păgubit FNI”) și-au valorificat în totalitate creanțele prin executarea aceleiași instituții, C.N.V.M.

Așadar, restricțiile prevăzute în cumul la art. 1 și art. 2 din Legea nr. 116/2011 aduc atingere înseși existenței dreptului la un proces echitabil, acesta neputând fi exercitat în plenitudinea sa. Pentru aceleași motive și în aceeași manieră este restrâns și dreptul de proprietate, creanța astfel constatată fiind în acest mod nevalorificabilă.

De asemenea, se poate observa că dreptul la un proces echitabil este garantat și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În clarificarea înțelesului acestor dispoziții convenționale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut, în Cauza *Burdov contra Rusiei*, din 2002, că o autoritate statală nu ar putea să invoce lipsa resurselor financiare pentru a onora o datorie rezultată dintr-o hotărâre judecătorească. Reclamantul nu trebuie să fie în imposibilitate de a beneficia de rezultatul favorabil al unei proceduri care să afecteze însăși substanța dreptului, din cauza dificultăților financiare ale statului.

De altfel și în motivarea opiniei majoritare se arată că jurisprudența CEDO (Hotărârea din 23 februarie 2006, pronunțată în Cauza *Stere și alții împotriva României*) a statuat că un stat contractant, mai ales atunci când elaborează și pune în practică o politică în materie fiscală, se bucură de o marjă largă de apreciere, cu condiția existenței unui „just echilibru” între cerințele interesului general și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale omului. Or, limitarea până la anihilare a dreptului de a executa silit o hotărâre judecătorească nu asigură în niciun fel justul echilibru între cele două valori deopotrivă protejate. Mai mult, astfel cum rezultă și din Decizia nr. 91/2014, „legiuitorul trebuie să dispună, la punerea în aplicare a politicilor sale mai ales cele sociale și economice, de o marjă de apreciere pentru a se pronunța atât asupra existenței unei probleme de interes public care necesită un act normativ, cât și asupra alegerii modalităților de aplicare a acestuia, care să facă posibilă menținerea unui echilibru între interesele aflate în joc (Hotărârea din 4 septembrie 2012 pronunțată de CEDO în Cauza *Dumitru Daniel Dumitru și alții împotriva României*).”

Acest deziderat valorificat în Cauza *Dumitru Daniel Dumitru și alții împotriva României* era atins în acea situație, deoarece actele normative în cauză (ordonanțele de eşalonare a plății unor titluri executorii) stabileau termene precise și procente clare de plată a acelor datorii ale statului, ceea ce nu este cazul în speța de față, în care mijloacele legale de executare reprezintă doar impedimente absolute pentru încasarea sumelor datorate de stat prin C.N.V.M.

Pentru aceste motive apreciem că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 din Legea nr.116/2011 este întemeiată.

Judecător,

Prof. univ. dr. **Mona-Maria Pivniceru**

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 138

din 13 martie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 213 alin. (1) lit. c) și art. 257 alin. (2²) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și cele ale art. 296³ lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, excepție ridicată de Dimitrie Dan Ciurea în Dosarul nr. 1.399/3/2012 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 686D/2013.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției. Lipsesc părțile Casa de Pensii a Municipiului București și Guvernul României, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea acesteia. În acest sens, arată că dreptul de a beneficia în mod gratuit de asistență medicală i-a fost acordat prin Legea nr. 189/2000, iar nerespectarea dispozițiilor acestei legi este neconstituțională.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.399/3/2012, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale.**

Excepția a fost ridicată de Dimitrie Dan Ciurea cu prilejul soluționării unei acțiuni civile în care a solicitat emiterea unei decizii prin care să fie „reparată vătămarea ce i s-a produs prin reținerea lunară din pensie a cotei de 5,5% pentru sănătate, începând din luna ianuarie 2011”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că prin dispozițiile actelor normative

criticate a fost înlăturat beneficiul asistenței medicale gratuite de care se bucura în temeiul Legii nr. 189/2000, întrucât are calitatea de refugiat din Basarabia. Această măsură s-a dispus cu încălcarea art. 1 alin. (3), art. 11, art. 20, art. 47 și art. 53 din Constituție, precum și a prevederilor art. 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 24 din Convenția privind statutul refugiaților, adoptată de Adunarea Generală a O.N.U.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 10 decembrie 2010, precum și cele ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 891 din 30 decembrie 2010.

În realitate, Curtea constată că autorul excepției de neconstituționalitate critică doar dispozițiile acestor acte normative referitoare la obligația de contribuție la asigurări sociale de sănătate, obligație ce revine pensionarilor cu o pensie ce depășește suma de 740 de lei, precum și condițiile în care persoanele care au fost persecutate din motive etnice de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 beneficiază de scutiri de la plata acestei contribuții. Dispozițiile actelor normative invocate modifică și completează dispozițiile Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, precum și pe cele ale Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003.

Având în vedere cele mai sus arătate, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 213 alin. (1) lit. c) și art. 257 alin. (2²) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următoarea redactare:

— Art. 213 alin. (1) lit. c): „*Următoarele categorii de persoane beneficiază de asigurare, fără plata contribuției: [...]*”

c) *persoanele ale căror drepturi sunt stabilite prin Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, prin Legea nr. 51/1993 privind acordarea unor drepturi magistraților care au fost înlăturați din justiție pentru considerente politice în perioada anilor 1945—1989, cu modificările ulterioare, prin Ordonanța Guvernului nr. 105/1999 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 din motive etnice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 189/2000, cu modificările și completările ulterioare, prin Legea nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin Legea nr. 309/2002 privind recunoașterea și acordarea unor drepturi persoanelor care au efectuat stagiul militar în cadrul Direcției Generale a Serviciului Muncii în perioada 1950—1961, cu modificările și completările ulterioare, precum și persoanele prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 1 din Legea recunoașterii față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, dacă nu realizează alte venituri decât cele provenite din drepturile bănești acordate de aceste legi;*”

— Art. 257 alin. (2²): „*Persoanele cu venituri din pensii care depășesc 740 lei datorează contribuția lunară pentru asigurările sociale de sănătate calculată potrivit prevederilor Legii nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare.*”

De asemenea, Curtea reține ca fiind obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 296³ lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții potrivit cărora: „*Contribuabilii sistemelor de asigurări sociale sunt, după caz: [...]*”

d) *pensionarii cu venituri din pensii care depășesc 740 lei.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste texte de lege aduc atingere următoarelor prevederi ale Legii fundamentale: art. 1 alin. (3) referitor la statul român, art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 privind tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 47 referitor la nivelul de trai și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți. De asemenea, invocă prevederile art. 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului referitoare la nivelul de trai și pe cele art. 24 din Convenția privind statutul refugiaților, adoptată la 28 iulie 1951 de Conferința plenipotențiarilor Națiunilor Unite asupra statutului refugiaților și apatrizilor, convocată de Adunarea generală la 14 decembrie 1950. România a ratificat Convenția la 4 iulie 1991 prin Legea nr. 46/1991 pentru aderarea României la Convenția privind statutul refugiaților, precum și la Protocolul privind statutul refugiaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 17 iulie 1991. Aceste din urmă prevederi au în vedere obligația statelor de a acorda asistență socială refugiaților.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției de neconstituționalitate a beneficiat de dispozițiile art. 5 lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 105/1999 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate de

către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 din motive etnice, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 426 din 31 august 1999, și aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 189/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 8 noiembrie 2000. Aceste dispoziții de lege prevedeau că persoanele care, în perioada regimurilor instaurate cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945, au avut de suferit persecuții din motive etnice beneficiază de asistență medicală și medicamente, în mod gratuit și prioritar, atât în tratament ambulatoriu, cât și pe timpul spitalizărilor.

Acordarea acestei facilități a fost condiționată, inițial, de împrejurarea ca beneficiarul să nu realizeze alte venituri decât cele provenite din drepturile bănești acordate de legile enumerate în art. 213 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 95/2006 ori cele provenite din pensii. Prin modificările aduse acestui din urmă articol de lege, prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2010, pensiile au fost excluse dintre veniturile care permiteau titularului beneficiul asistenței medicale gratuite.

Autorul excepției este pensionar, iar pensia sa depășește 740 de lei, astfel că i-a fost reținută din pensie suma corespunzătoare contribuției de asigurări sociale de sănătate, măsură pe care însă acesta o consideră neconstituțională.

Față de criticile de neconstituționalitate formulate în raport cu prevederile art. 53 din Constituție, Curtea reține că, potrivit celor statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 771 din 25 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 795 din 27 noiembrie 2012, „scutirea de la plata contribuției la asigurările de sănătate nu este un drept constituțional, iar acordarea unei asemenea scutiri, în considerarea unor situații obiective sau subiective, este lăsată la opțiunea liberă a legiuitorului”. Prin urmare, restrângerea acestei facilități nu se supune condițiilor art. 53 din Constituție, care au în vedere restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 1 alin. (3) și art. 47 din Constituție, Curtea constată că, potrivit art. 296⁹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, obligația de contribuție a pensionarilor la sistemul de asigurări sociale de sănătate reprezintă 5,5% din veniturile ce depășesc 740 de lei.

Această reglementare a fost adoptată după ce, anterior, prin deciziile nr. 223 și 224 din 13 martie 2012, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 259 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, dispoziții care reglementau contribuția de asigurări sociale de sănătate asupra veniturilor din pensii, „sunt constituționale în măsura în care se interpretează în sensul că procentul de 5,5 se aplică numai asupra veniturilor din pensii care depășesc 740 de lei”.

Având în vedere cuantumul contribuției de asigurări sociale de sănătate ce revine pensionarilor care au o pensie ce depășește 740 de lei, Curtea apreciază că nu poate fi reținută critica vizând încălcarea dreptului la un nivel de trai decent ori a valorilor democratice prevăzute în art. 1 alin. (3) din Constituție. De altfel, cu privire la acest din urmă aspect, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 224/2012, a statuat că „art. 56 din Constituție prevede obligația cetățenilor de a contribui prin impozite și prin taxe la cheltuielile publice. În cazul sistemului public de sănătate, aceste cheltuieli publice vizează însăși îndeplinirea obligației constituționale a statului de a asigura ocrotirea sănătății și protecția socială a cetățenilor”.

În sfârșit, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea prevederilor art. 11 și art. 20 raportate la prevederile art. 25 din Declarația Universală a Drepturilor

Omului și ale art. 24 din Convenția privind statutul refugiaților, Curtea reține că obligația ce revine statelor de a asigura un nivel de trai care să protejeze sănătatea individului, precum și măsuri de securitate socială pentru refugiați nu presupune gratuitatea accesului la aceste drepturi. Astfel, în ceea ce privește refugiații, art. 24 din Convenția privind statutul refugiaților prevede că aceștia beneficiază de asigurări sociale în aceleași condiții ca

și cetățenii statului în care se află refugiatul. Or, referindu-se la sistemul de asigurări sociale de sănătate din România, prin Decizia nr. 334 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 22 aprilie 2009, Curtea a reținut că „garantarea constituțională a dreptului la ocrotirea sănătății nu înseamnă și gratuitatea asistenței medicale”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dimitrie Dan Ciurea în Dosarul nr. 1.399/3/2012 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 213 alin. (1) lit. c) și art. 257 alin. (2²) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și cele ale art. 296³ lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 martie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 171

din 20 martie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 638 alin. (1), art. 642, art. 650, art. 665 alin. (3) și alin. (4) teza a treia și art. 669 alin. (4) din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 638 alin. (1), art. 642 și art. 669 alin. (4) din Codul de procedură civilă cu referire la art. 2 alin. (2) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, a art. 650 și art. 665 alin. (3) și alin. (4) teza a doua din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Săvel Pamfil în Dosarul nr. 2.379/316/2013 al Judecătoria Târgu Bujor — Secția civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 778D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 779D/2013 și nr. 810D/2013, având ca obiect o excepție de

neconstituționalitate identică, ridicată de Natalia Pamfil și Cristinel Tudor în dosarele nr. 2.460/316/2013 și nr. 1.904/316/2013 ale Judecătoria Târgu Bujor — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că în dosarele nr. 778D/2013 și nr. 779D/2013 autorii excepției au depus un înscris prin care își reformulează excepția de neconstituționalitate cu care Curtea Constituțională a fost sesizată, sens în care invocă neconstituționalitatea unui număr de 13 texte din Codul de procedură civilă, dintre care numai două se regăsesc în încheierea de sesizare a Curții. Totodată, solicită judecarea în lipsă și admiterea excepțiilor de neconstituționalitate.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 778D/2013, nr. 779D/2013 și nr. 810D/2013, având în vedere că acestea au obiect identic.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu măsura conexării cauzelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 779D/2013 și nr. 810D/2013 la Dosarul nr. 778D/2013, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 14 noiembrie 2013 și 19 noiembrie 2013, pronunțate în dosarele nr. 2.379/316/2013, nr. 2.460/316/2013 și nr. 1.904/316/2013, **Judecătoria Târgu Bujor — Secția civilă** a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 638 alin. (1), art. 642 și art. 669 alin. (4) din Codul de procedură civilă cu referire la art. 2 alin. (2) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, a art. 650 și art. 665 alin. (3) și alin. (4) teza a doua din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Săvel Pamfil, Natalia Pamfil și Cristinel Tudor în cauze având ca obiect soluționarea unei contestații la executare formulate împotriva încheierilor emise de executorul judecătoresc și a încheierii de încuviințare a executării silite pronunțate de instanță.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 638 alin. (1), art. 642 și art. 669 alin. (4) din Codul de procedură civilă, cu referire la art. 2 alin. (2) din Legea nr. 188/2000, sunt neconstituționale, deoarece sumele calculate de executorii judecătorești cu titlu de onorariu și alte cheltuieli de executare sunt exorbitante în raport cu munca efectiv prestată. Unele dintre aceste cheltuieli se înscriu în activitatea propriu-zisă a executorului, producătoare de venituri, desfășurată în condiții de liberă concurență, iar executorul, pe de o parte, își deduce fiscal din venituri cheltuielile din fiecare dosar de executare, iar, pe de altă parte, le reîncasează de la debitor.

Dispozițiile art. 665 alin. (3) din Codul de procedură civilă referitoare la încheierile executorilor judecătorești sunt neconstituționale, întrucât hotărârile denumite încheieri pronunțate de executorii judecătorești sunt pronunțate de instanțe extraordinare. Birourile executorilor judecătorești nu au caracterul unor instanțe extraordinare în înțelesul Constituției, acestea funcționând sub autoritatea Ministerului Justiției și a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești.

Mai mult, se arată că încheierile date de executorul judecătoresc sunt pronunțate în ședință nepublică, ceea ce contravine ideii de justiție și încalcă art. 127 din Constituție care consacră caracterul public al ședințelor de judecată.

Dispozițiile art. 665 alin. (4) teza a treia din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, deoarece permit extinderea efectelor hotărârii de încuviințare a executării silite și asupra actelor viitoare ale executorilor judecătorești, inexistente la momentul pronunțării încheierii de încuviințare, situație care contravine ideii de justiție. Executorii judecătorești nu pot fi investiți printr-o hotărâre judecătorească cu puteri care excedează situațiilor de fapt examinate de către o instanță judecătorească la momentul pronunțării.

Autorii excepției mai susțin că dispozițiile art. 650 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, întrucât creează o discriminare între debitor și executorul judecătoresc prin reglementarea competenței teritoriale a instanței de executare ca fiind judecătoria în circumscripția căreia se află biroul executorului judecătoresc care face executarea. Astfel, debitorul este pus într-o situație de inferioritate, juridică și economică, față de executorul judecătoresc, având în vedere cheltuielile de executare silită, calculate de executor în timpul executării.

Judecătoria Târgu Bujor — Secția civilă nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Acestea reglementează o procedură

execuțională, dată în sarcina organului de executare; executorul judecătoresc nu are de soluționat un litigiu, ci de executat titluri executorii, între care și hotărârile judecătorești, iar punerea lor în executare se realizează de acesta. Dat fiind rolul executorului judecătoresc, precum și conținutul dispozițiilor legale criticate, acestea nu aduc atingere accesului liber la justiție, economiei naționale și nici sistemului financiar.

Mai arată că nu se poate considera că prin textele legale criticate executorii judecătorești ar fi dobândit atribuții de înfăptuire a justiției.

De asemenea, menționează Decizia Curții Constituționale nr. 631 din 26 iunie 2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierile de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie art. 638 alin. (1), art. 642 și art. 669 alin. (4) din Codul de procedură civilă cu referire la art. 2 alin. (2) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, a art. 650 și art. 665 alin. (3) și alin. (4) teza a doua din Codul de procedură civilă. Din motivarea excepției Curtea constată că autorii excepției au înțeles să invoce, în susținerea neconstituționalității art. 638 alin. (1), art. 642 și art. 669 alin. (4) din Codul de procedură civilă, prevederile art. 2 alin. (2) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 20 octombrie 2011, cu modificările și completările ulterioare, text de lege care are următorul cuprins: *„Actul îndeplinit de executorul judecătoresc, în limitele competențelor legale, purtând ștampila și semnătura acestuia, precum și numărul de înregistrare și data, este act de autoritate publică și are forța probantă prevăzută de lege.”* Astfel, în realitate, rezultă că obiect al excepției îl constituie art. 638 alin. (1), art. 642, art. 650, art. 665 alin. (3) și alin. (4) teza a treia (și nu teza a doua, astfel cum au arătat autorii excepției) și art. 669 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Astfel, textele de lege criticate din Codul de procedură civilă au următoarea redactare:

— Art. 638 alin. (1):

„(1) Sunt, de asemenea, titluri executorii și pot fi puse în executare silită:

1. încheierile și procesele-verbale întocmite de executorii judecătorești care, potrivit legii, constituie titluri executorii;

2. înscrisurile autentice;

3. titlurile de credit sau alte înscrisuri cărora legea le recunoaște putere executorie.”

— Art. 642 — *Desființarea titlului executoriu:*

„Dacă s-a desființat titlul executoriu, toate actele de executare efectuate în baza acestuia sunt desființate de drept, dacă prin lege nu se prevede altfel. În acest caz, sunt aplicabile dispozițiile privitoare la întoarcerea executării.”

— Art. 650 — *Instanța de executare:*

„(1) Instanța de executare este judecătoria în circumscripția căreia se află biroul executorului judecătoresc care face executarea, în afara cazurilor în care legea dispune altfel.

(2) *Instanța de executare soluționează cererile de încuviințare a executării silită, contestațiile la executare, precum și orice alte incidente apărute în cursul executării silită, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe sau organe.*

(3) *Hotărârile pronunțate de instanța de executare sunt executorii și pot fi atacate numai cu apel, în termen de 10 zile de la comunicare, dacă prin lege nu se dispune altfel.”*

— Art. 665 alin. (3) și (4) teza a treia:

„(3) *Încheierea va cuprinde, în afara mențiunilor prevăzute la art. 233 alin. (1), arătarea titlului executoriu pe baza căruia se va face executarea, suma, cu toate accesoriile pentru care s-a încuviințat urmărirea, când s-a încuviințat urmărirea silită a bunurilor debitorului, modalitatea concretă de executare silită, atunci când s-a solicitat expres aceasta, și autorizarea creditorului să treacă la executarea silită a obligației cuprinse în titlul executoriu.*

(4) *[...] De asemenea, încuviințarea executării silită se extinde și asupra titlurilor executorii care se vor emite de executorul judecătoresc în cadrul procedurii de executare silită încuviințate.”*

— Art. 669 alin. (4):

„(4) *Sumele datorate ce urmează să fie plătite se stabilesc de către executorul judecătoresc, prin încheiere, pe baza dovezilor prezentate de partea interesată, în condițiile legii. Aceste sume pot fi cenzurate de instanța de executare, pe calea contestației la executare formulate de partea interesată și ținând seama de probele administrate de aceasta. Dispozițiile art. 451 alin. (2) și (3) se aplică în mod corespunzător, iar suspendarea executării în privința acestor cheltuieli de executare nu este condiționată de plata unei cauțiuni.”*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, art. 124 privind înfiptuirea justiției, art. 126 alin. (1) potrivit căruia justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite prin lege, art. 127 privind caracterul public al dezbaterilor, art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. b) privind libera inițiativă și concurență și obligația statului de a asigura protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară, art. 137 alin. (1) potrivit căruia formarea, administrarea, întrebuintarea și controlul resurselor financiare ale statului, ale unităților administrativ-teritoriale și ale instituțiilor publice sunt reglementate prin lege.

De asemenea, din motivarea excepțiilor reiese că în susținerea acestora este invocat și art. 133 alin. (1) din Constituție potrivit căruia Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției. Totodată, din critica adusă art. 650 din Codul de procedură civilă, Curtea reține că în susținerea acestei critici este invocată și încălcarea principiului constituțional al egalității în drepturi, consacrat de art. 16 din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională constată următoarele:

Referitor la cererea formulată de autorii excepțiilor de neconstituționalitate în dosarele nr. 778D/2013 și nr. 779D/2013, Curtea constată că, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața

instanțelor judecătorești (...)”, iar, potrivit alin. (4) al aceluiași articol, „Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți (...)”. Cadrul procesual specific excepției de neconstituționalitate este, așadar, cel fixat în fața instanței judecătorești în cauza în care a fost ridicată excepția, astfel că în fața Curții Constituționale obiectul acesteia nu poate fi altul decât cel stabilit prin actul de sesizare, însoțit de notele scrise ale autorului excepției. Pentru aceste considerente, Curtea respinge cererea de extindere a obiectului excepției de neconstituționalitate și la alte texte de lege, cerere formulată direct în fața Curții Constituționale.

În ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile art. 638 alin. (1), art. 642 și art. 669 alin. (4) din Codul de procedură civilă încalcă prevederile art. 21 alin. (1)—(3), art. 137 alin. (1) și art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. b) din Constituție, Curtea constată că aceasta nu poate fi reținută din perspectiva susținerilor autorilor excepției de neconstituționalitate care consideră că sumele calculate de executorii judecătorești cu titlu de onorarii și alte cheltuieli de executare au caracter exorbitant și sunt fictive, fiind astfel împiedicat accesul liber la justiție al părților.

Curtea reține că executorii judecătorești sunt investiți să efectueze un serviciu de interes public, și anume executarea silită a dispozițiilor cu caracter civil din titlurile executorii, îndeplinind acte de autoritate publică, care au forța probantă specifică unui asemenea act. Potrivit art. 60, coroborat cu art. 61 din Legea nr. 188/2000, actele executorilor judecătorești sunt supuse controlului instanțelor judecătorești competente, cei interesați sau vătămați prin actele de executare putând formula contestație la executare, în condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă.

Mai departe, Curtea constată că dispozițiile legale criticate reglementează o procedură execuțională, în cadrul căreia executorul judecătoresc nu are de soluționat un litigiu, ci de executat titluri executorii, iar punerea lor în executare se realizează de acesta. Operația de actualizare a obligației stabilite în bani, efectuată de executorul judecătoresc, întrunește elementele unui act juridic administrativ, împotriva căruia persoana care se consideră vătămată în drepturile sale — creditorul sau debitorul obligației de plată — are deschisă calea contestației la executare, iar instanța poate suspenda executarea până la soluționarea contestației (în acest sens a se vedea și Decizia nr. 1.339 din 9 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 11 februarie 2009).

În legătură cu aceste aspecte, se reține Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, prin care s-a statuat că accesul liber la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care justiția se înfiptuiește, fiind de competența exclusivă a legiuitorului instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești. Pe cale de consecință, legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalitățile de exercitare a drepturilor procesuale, principiul accesului liber la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege.

În ceea ce privește susținerea autorilor că dispozițiile art. 650 din Codul de procedură civilă creează o discriminare între debitor și executorul judecătoresc, ceea ce ar determina afectarea accesului liber la justiție, Curtea reține că reglementarea a fost adoptată de legiuitor în cadrul competenței sale, astfel cum este consacrată prin prevederile constituționale ale art. 126 alin. (2) și art. 129, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, iar „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Astfel, regulile speciale instituite de legiuitor nu sunt de natură a afecta principiul unicității, imparțialității și egalității justiției, care presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și modalitățile instituite de lege.

Dispozițiile art. 650 determină judecătoria în circumscripția căreia se află biroul executorului judecătoresc care face executarea ca instanță de executare, în afara cazurilor în care legea dispune altfel, instituindu-se, astfel, atât o normă de competență materială, cât și teritorială, exclusivă.

Aceasta este voința legiuitorului, care, în noul Cod de procedură civilă, a stabilit instanța de executare în funcție de biroul executorului judecătoresc care face executarea, iar nu în funcție de domiciliul debitorului.

Curtea Constituțională a statuat, în jurisprudența sa constantă, că principiul egalității presupune existența unor situații de fapt identice, la care trebuie să se aplice un regim juridic identic; or, în speță, debitorul și biroul executorului judecătoresc nu se găsesc în situații identice, fiind așadar firesc ca drepturile și obligațiile lor să difere.

În ceea ce privește critica adusă dispozițiilor art. 665 alin. (3) din Codul de procedură civilă aceasta nu poate fi reținută, textul criticat făcând referire la încheierile instanței de executare prin care s-a soluționat cererea de încuviințare a executării silite, și nu la încheierile executorilor judecătorești.

Mai mult, executorul judecătoresc nu spune dreptul, deci nu realizează o activitate jurisdicțională, ci numai execută întocmai dispozițiile judecătorului, cuprinse în hotărârea instanței.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Săvel Pamfil, Natalia Pamfil și Cristinel Tudor în dosarele nr. 2.379/316/2013, nr. 2.460/316/2013 și nr. 1.904/316/2013 ale Judecătoriei Târgu Bujor — Secția civilă și constată că prevederile art. 638 alin. (1), art. 642, art. 650, art. 665 alin. (3) și alin. (4) teza a treia și art. 669 alin. (4) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Târgu Bujor — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 martie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ privind abrogarea alin. (9) al art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/2013 pentru aprobarea Programului național de dezvoltare locală

Având în vedere prevederile Programului de guvernare 2013—2016 privind simplificarea administrativă și eliminarea barierelor birocratice,

ținând cont de determinarea Guvernului pentru realizarea simplificării procedurilor administrative,

ținând seama de faptul că situația extraordinară prevăzută la art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată, se motivează prin necesitatea luării unor măsuri urgente care să asigure un climat investițional atractiv pentru localitățile României, menit să ducă la creșterea numărului de locuri de muncă, neadoptarea în regim de urgență a Programului național de dezvoltare locală conducând pe termen lung la neasigurarea standardelor de calitate a vieții, necesare populației, în domeniul serviciilor publice, cu atât mai mult cu cât România s-a angajat ca până în anul 2015 pentru sistemele de alimentare cu apă și până în anul 2018 pentru sisteme de canalizare și stații de epurare să asigure localităților din România conformarea la legislația din domeniul mediului prin dezvoltarea infrastructurii de apă și apă uzată, în caz contrar putând fi declanșată procedura de infringement,

pentru eliminarea unei bariere birocratice și pentru simplificarea administrativă a procesului de avizare a proiectelor de investiții locale inițiate și implementate de către autoritățile administrației publice locale prin Programul național de dezvoltare locală,

ținând cont de faptul că lucrările de investiții finanțate prin Programul național de dezvoltare locală pot fi realizate doar în perioada primăvară—toamnă datorită intemperiilor din perioada de iarnă,

luând în considerare întârzierile ca urmare a introducerii unei avizări suplimentare de către Consiliul tehnico-economic a documentațiilor tehnico-economice aprobate în prealabil de către autoritățile administrației publice locale, potrivit Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare,

în scopul sprijinirii demarării și realizării lucrărilor de investiții, ceea ce impune eliminarea de urgență a unei bariere birocratice suplimentare,

luând în considerare faptul că aceste situații aduc atingere interesului public general și constituie un motiv de urgență deosebită și extraordinară, a cărui reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, se abrogă alineatul (9) al articolului 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/2013 pentru aprobarea Programului național de dezvoltare locală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 230 din 22 aprilie 2013, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,

Nicolae-Liviu Dragnea

Ministrul finanțelor publice,

Ioana-Maria Petrescu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

București, 13 mai 2014.

Nr. 24.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind transferul unui imobil, aflat în domeniul public al statului,
din administrarea Ministerului Finanțelor Publice în administrarea Ministerului Apărării Naționale**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 867 alin. (1) și al art. 869 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă transferul unui imobil, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, aflat în domeniul public al statului, din administrarea Ministerului Finanțelor Publice în administrarea Ministerului Apărării Naționale.

Art. 2. — După preluare, imobilul transferat potrivit art. 1 se va utiliza pentru desfășurarea activităților militare.

Art. 3. — În cazul în care nu se respectă destinația imobilului prevăzut la art. 2, acesta revine în administrarea Ministerului Finanțelor Publice, în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare.

Art. 4. — Predarea-preluarea imobilului transferat potrivit prevederilor art. 1 se face în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, pe bază de protocol încheiat între părțile interesate.

Art. 5. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 309/2002 privind transmiterea, fără plată, a unui imobil, proprietate publică a statului, din administrarea Ministerului Apărării Naționale în administrarea Ministerului Finanțelor Publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 250 din 15 aprilie 2002.

Art. 6. — Ministerul Apărării Naționale și Ministerul Finanțelor Publice își vor actualiza în mod corespunzător datele din evidențele cantitativ-valorice și împreună vor opera modificările corespunzătoare în anexele nr. 9 și 4 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul finanțelor publice,
Ioana-Maria Petrescu

Ministrul apărării naționale,
Mircea Dușa

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,
Gabriel Oprea

p. Ministrul delegat pentru buget,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

București, 6 mai 2014.
Nr. 379.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

ale unui imobil, aflat în domeniul public al statului, care se transferă din administrarea Ministerului Finanțelor Publice în administrarea Ministerului Apărării Naționale

Nr. crt.	Nr. MFP	Codul de clasificare	Denumirea bunului	Adresa/ Carte funciară/ Nr. cadastral	Valoarea de inventar (în lei)	Elementele-cadru de descriere tehnică	Persoana juridică de la care se transferă imobilul/CUI	Persoana juridică la care se transferă imobilul/CUI
1	149233	8.29.06	Construcții	Județul Sibiu, municipiul Sibiu, Calea Dumbrăvii nr. 28—32, CF nr. 110956 Nr. cadastral: C1\3715/1/1/2	4.640.000	Construcții: Pavilionul A: — Suprafață construită — 967, 14 mp — Suprafață desfășurată — 3.640 mp	Statul român, din administrarea Ministerului Finanțelor Publice CUI — 4221306	Statul român, în administrarea Ministerului Apărării Naționale CUI — 4813229
2	149234	8.29.06	Teren	Județul Sibiu, municipiul Sibiu, Calea Dumbrăvii nr. 28—32, CF nr. 110956 Nr. cadastral: —\3715/1/1/2	172.286	Suprafața terenului, inclusiv construcțiile — 0,1963 ha	Statul român, din administrarea Ministerului Finanțelor Publice CUI — 4221306	Statul român, în administrarea Ministerului Apărării Naționale CUI — 4813229

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind transmiterea unei părți dintr-un imobil, aflat în domeniul public al statului,
din administrarea Ministerului Apărării Naționale în administrarea Ministerului Justiției**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 867 alin. (1) și art. 869 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă transmiterea pe o perioadă de 5 ani a unei părți dintr-un imobil, aflat în domeniul public al statului, din administrarea Ministerului Apărării Naționale în administrarea Ministerului Justiției, conform anexei nr. 1 care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Se aprobă înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Justiției a părții de imobil prevăzute la art. 1, care are datele de identificare cuprinse în anexa nr. 2 ce face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 3. — După preluare, partea de imobil transmisă potrivit art. 1 se va utiliza pentru desfășurarea activităților specifice ale Tribunalului Sibiu și Judecătoria Sibiu.

Art. 4. — În cazul în care nu se respectă destinația părții de imobil prevăzute la art. 3, aceasta revine în administrarea Ministerului Apărării Naționale, în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare.

Art. 5. — Predarea-preluarea părții de imobil transmise potrivit prevederilor art. 1 se face în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, pe bază de protocol încheiat între părțile interesate.

Art. 6. — După expirarea perioadei de 5 ani, partea de imobil prevăzută la art. 1 revine în administrarea Ministerului Apărării Naționale, în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare.

Art. 7. — Ministerul Apărării Naționale și Ministerul Justiției își vor actualiza în mod corespunzător datele din evidențele cantitativ-valorice și împreună cu Ministerul Finanțelor Publice vor opera modificările corespunzătoare în anexele proprii la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul apărării naționale,

Mircea Dușa

Ministrul justiției,

Robert Marius Cazanciuc

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,

Gabriel Oprea

Ministrul finanțelor publice,

Ioana-Maria Petrescu

p. Ministrul delegat pentru buget,

Gheorghe Gherghina,

secretar de stat

București, 6 mai 2014.

Nr. 380.

ANEXA Nr. 1

**DATELE DE IDENTIFICARE
ale părții de imobil, aflat în domeniul public al statului, care se transmite din administrarea Ministerului Apărării Naționale
în administrarea Ministerului Justiției**

Nr. MFP	Codul de clasificare	Denumirea bunului care face obiectul actului normativ	Adresa/ Carte funciară/ Nr. cadastral	Valoarea de inventar totală a bunului care face obiectul transferului (lei)	Valoarea părții bunului care se transferă (lei)	Valoarea părții bunului care nu se transferă (lei)	Persoana juridică de la care se transmite imobilul/ CUI	Persoana juridică la care se transferă imobilul/ CUI
153323 (parțial)	8.19.01	imobil 562 — parțial	Județul Sibiu, municipiul Sibiu, Calea Dumbrăvii nr. 28—32, CF nr. 113696 Nr. cadastral: 120824	4.243.727	220.672,08	4.023.054,92	Statul român, din administrarea Ministerului Apărării Naționale CUI — 4813229	Statul român, în administrarea Ministerului Justiției CIF — 4265841

DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilului care se înscrie în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului
și în administrarea Ministerului Justiției

Nr. MFP	Codul de clasificare	Denumirea bunului	Adresa	Elementele-cadru de descriere tehnică	Valoarea de inventar (în lei)	Persoana juridică ce preia imobilul în administrare
Se atribuie de MFP.	8.29.06	clădire, inclusiv dotări — centrală termică		1. <u>Construcții:</u> Pavilionul A1: — Suprafață construită — 1.545 mp — Suprafață desfășurată — 6.460 mp CF nr. 113696 Nr. cadastral: 120824	140.716,60	Statul român, în administrarea Ministerului Justiției CIF — 4265841
Se atribuie de MFP.	8.29.06	teren, inclusiv amenajări	Municipiul Sibiu, Calea Dumbăvii nr. 28—32, județul Sibiu	1. <u>Suprafața terenului</u> — 2.639 mp — Valoare contabilă — 79.249,17 lei 2. <u>Amenajări la terenuri:</u> — Drum asfaltat — 152,92 mp — Valoare contabilă — 152,92 lei — Platou asfaltat — 190,10 mp — Valoare contabilă — 47,53 lei — Împrejmuire beton — 31,64 m — Valoare contabilă — 248,69 lei — Împrejmuire metal — 17 ml — Valoare contabilă — 9,52 lei — Rețea alimentare cu apă — 25,63 ml — Valoare contabilă — 17,17 lei — Rețea canalizare — 130,26 ml — Valoare contabilă — 80,76 lei — Rețea gaz — 6,5 ml — Valoare contabilă — 23,73 lei — Rețea de energie electrică subterană — 6,3 m — Valoare contabilă — 2,65 lei — Rețea termoficare — 18,66 ml — Valoare contabilă — 123,34 lei Total valoare contabilă amenajări la terenuri — 706,31 lei	79.955,48	
					TOTAL VALOARE 220.672,08	

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

